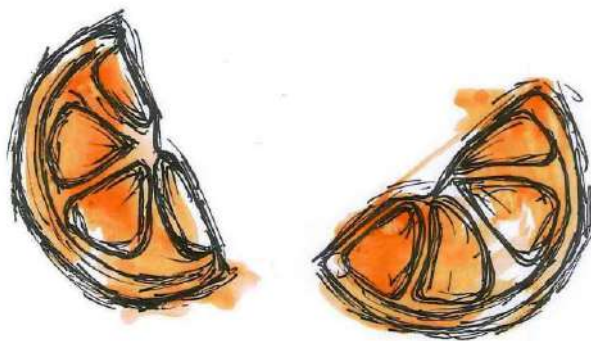

Φύλακας

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΚΑΛΤΣΟΓΙΑΝΝΗ

2020
Αθήνα

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Η Αλεξάνδρα Καλτσογιάννη γεννήθηκε στην Νάουσα. Είναι Κλινική Ψυχολόγος Α.Π.Θ με ειδίκευση στις Εξαρτήσεις και Ψυχοθεραπεύτρια Gestalt. Εργάζεται ως αυτοαπασχολούμενη με αντικείμενο την Ψυχοθεραπεία και Συμβουλευτική στήριξη εφήβων και ενηλίκων ατομικά ή ομαδικά. Ζει στην Θεσσαλονίκη.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6973849989

E-mail: alexandrakalt@yahoo.gr

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβρης 2019- Μάιος 2020) με εισηγητές τους Θ. Τριαρίδη και Β. Χατζηγιαννίδη.

Εικόνα εξωφύλλου: Κωνσταντίνος Γοργολίτσας

Το θεατρικό έργο "Φύλακας" της Αλεξάνδρας Καλτσογιάννη διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NY ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στην σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με την συγγραφέα.

Τα πρόσωπα

Τόμας : 35 - 40 χρονών

Νόρα : 30 - 35 χρονών

Φύλακας : απροσδιόριστης ηλικίας

Περίληψη

Ο Τόμας και η Νόρα συναντιούνται τυχαία στο νεκροταφείο. Έχουν πάει για να επισκεφθούν τον τάφο ενός αγαπημένου τους μαθητή της Γ' Λυκείου του Νίκ, ο οποίος πέθανε από ατύχημα στην σχολική αυλή. Και οι δύο είναι συνάδελφοι εκπαιδευτικοί στο ίδιο σχολείο. Κατά την διάρκεια της συνομιλίας τους ο φύλακας του νεκροταφείου εμφανίζεται συχνά - πυκνά για να τους ενημερώσει για το κλείσιμο της πύλης. Η παρουσία του είναι καταλυτική καθώς και οι δυο αναγνωρίζουν στο αινιγματικό πρόσωπο του φύλακα τον νεκρό μαθητή. Αυτό πυροδοτεί μια σειρά διαδοχικών αποκαλύψεων σχετικά με τα αίτια του ατυχήματος και εν τέλει του τρόπου με τον οποίο εμπλέκονται οι ζωές των τριών τους.

Φύλακας

Τα φώτα ανοίγουν και δείχνουν την περίβολο ενός νεκροταφείου και γύρω γύρω υπάρχουν κυπαρίσσια. Ένας άνδρας στέκεται μπροστά σε έναν τάφο με ένα μπουκέτο λουλούδια στα χέρια και μια γυναίκα βρίσκεται λίγο πιο πίσω του. Είναι και οι δυο σιωπηλοί.

Τόμας : Μήπως υπάρχει φωτιά; (Γυρνάει και την κοιτάζει και ξαναγυρνάει μπροστά το κεφάλι)

Νόρα : Δεν έχω. (Παύση) Δεν καπνίζω, πια. (Μένει στη θέση της ακίνητη)

Τόμας : Κρίμα. (Παύση). Έσβησε το καντήλι. (Εξακολουθεί να κοιτάζει μπροστά)

Νόρα : Α! Νόμιζα πως ήθελες να καπνίσεις..

Τόμας : Σκέφτηκα να το ανάψω μιας και ήρθα. (Παύση. Την ξανακοιτάζει) Μονίμως ξεμένω από φωτιά..

Νόρα : Έσβησε ε;

Τόμας : Ο αέρας μάλλον.

Νόρα : Φυσούσε πολύ χτες βράδυ.

Τόμας : Τώρα κόπασε. Ευτυχώς.

Νόρα : Ήταν τρομακτικό το πώς έπαιρνε τα πάντα... (Παύση)

Τόμας : Άσχημος καιρός.

Νόρα : Αναποδογύρισε τις γλάστρες στο μπαλκόνι μου.

Τόμας : Ήταν πολύ δυνατός. (Παύση)

Νόρα : Δεν είναι πολύ καθαρός.

Τόμας : Ποιο πράγμα;

Νόρα : Ο τάφος.

Τόμας : Σαρώνει τα πάντα.

Νόρα : Ας τον τακτοποιήσω λίγο.. (Μετακινείται και πάει πάνω από τον τάφο, σπρώχνει με τα χέρια τα φύλλα που έχουν πέσει σε μια προσπάθεια να καθαρίσει)

Τόμας : (Τραβιέται στην άκρη διακριτικά) Μήπως ενοχλώ;

Νόρα : Όχι, όχι. *(Παύση)* Τα πιο πολλά φύγαν κιόλα. *(Παύση. Στέκονται δίπλα δίπλα)*

Τόμας : Είναι πολύ ήσυχα.

Νόρα : Διαπεραστική.

Τόμας : Τι πράγμα;

Νόρα : Ησυχία.

Τόμας : Όλα τα νεκροταφεία έχουν την ίδια περιεργή σιωπή. *(Παύση)*

Νόρα : *(Αρχίζει ένα ελαφρύ αεράκι)* Να το πάλι!

Τόμας : Πάνω που ηρέμησε..

Νόρα : Ας μείνει τουλάχιστον έτσι. Να μην δυναμώσει.

Τόμας : Άδικος κόπος το καθάρισμα *(Δείχνει τον τάφο που αρχίζει πάλι να μαζεύει σκουπιδάκια)*

Νόρα : Δεν πειράζει. Αν χρειαστεί το ξανακάνω.

Τόμας : Καλύτερα που δεν ανάψαμε το καντήλι. Θα έσβηνε. *(Παύση)*

Νόρα : Μια στιγμή! *(Με έκπληξη, σαν να θυμήθηκε κάτι κι αρχίζει να ψάχνει την τσάντα της)* Νομίζω πως έχω τον αναπτήρα της αδερφής μου. *(Βγάζει όντως έναν αναπτήρα και του τον προσφέρει)*

Τόμας : *(Ενώ πιάνει τον αναπτήρα της απευθύνεται)* Να το ανάψουμε;

Νόρα : Όσο κρατήσει. Ίσως κοπάσει και πάλι. *(Εκείνος ανάβει το καντήλι και της δίνει πίσω τον αναπτήρα. Παύση)*

Τόμας : Όταν ήρθα ήταν καθισμένη πάνω στο τάφο μία γάτα.

Νόρα : Και;

Τόμας : Μόλις με είδε έφυγε. Αφού κοιταχτήκαμε για λίγα δευτερόλεπτα.

Νόρα : Συνηθίζουν οι γάτες να συχνάζουν στα κοιμητήρια. Η παρέα του φύλακα.

Τόμας : Εμένα πάλι με εκνευρίζουν οι γάτες. Το αντιλαμβάνονται πάντα και φεύγουν.

Νόρα : Οφείλεις όμως να αναγνωρίσεις πως είναι πολύ διαισθητικές. Καλή παρέα όχι μόνο για τον φύλακα αλλά και για πολλούς εδώ μέσα. *(Παύση)*

Τόμας : Έχεις ώρα;

Νόρα : Έχω πάψει να φοράω ρολόι. Εδώ και καιρό.

Τόμας : Χμ.. είναι, φαντάζομαι καλύτερα... αλλά..

Νόρα : *(Τον διακόπτει)* Είναι απελευθερωτικό. Κυλάει πιο εύκολα ο χρόνος.

Τόμας : Ναι. *(Παύση)* Εννοούσα αν έχεις πολλή ώρα εδώ..

Νόρα : Ω! Τι ανόητη! Σκεφτόμουν πως ρωτούσες την ..

Τόμας : *(Την διακόπτει)* Το κατάλαβα..

Νόρα : Όχι πολύ. Σε είδα που στεκόσουν.

Τόμας : Δεν σε κατάλαβα.

Νόρα : Δεν ήθελα να ενοχλήσω.

Τόμας : Έχασα την αίσθηση του χρόνου.

Νόρα : Φαينόσουν απορροφημένος.

Τόμας : Σκέφτομαι πολλά. *(Παύση)*

Νόρα : *(Δείχνοντας το σβηστό καντήλι)* Είχες δίκιο τελικά. Έσβησε πάλι.

Τόμας : Ασ' το καλύτερα.. *(Παύση)*

Νόρα : Ξύπνησα το πρωί και κάτι με έσπρωχνε να έρθω εδώ σήμερα.

Τόμας : Κι εγώ το ίδιο.

Νόρα : Δεν περίμενα να σε βρω.

Τόμας : Δεν έφυγες όμως.. όταν με είδες.

Νόρα : Έκανα όσο πιο διακριτικά γινόταν. Δεν ήθελα να ενοχλήσω.

Τόμας : Δεν σε κατάλαβα. *(Παύση)* Μου πήρε λίγη ώρα μέχρι να σε αντιληφθώ.

Για να είμαι ειλικρινής μύρισα το άρωμα σου. *(Παύση)* Ούτε κι εγώ περίμενα να σε δω σήμερα.

Νόρα : Δεν κοιμήθηκα καλά χτες βράδυ. Ξυπνούσα αρκετές φορές στον ύπνο μου.

Τόμας : Ίσως έφταιγε κι ο αέρας. Με κράτησε ξύπνιο σχεδόν μέχρι το ξημέρωμα. *(Παύση)* Χτυπούσαν οι τέντες από το διπλανό διαμέρισμα. Ήταν πολύ ενοχλητικός ο θόρυβος.

Νόρα : Αυτό μόνο;

Τόμας : Τι άλλο;

Νόρα : Οι σκέψεις. Σου παίρνουν τον ύπνο.

Τόμας : Δεν είναι ψέμα.

Νόρα : Και στο σχολείο, σε παρατηρώ..

Τόμας : Έχω πολλά στο κεφάλι μου.

Νόρα : Έχεις χάσει το χιούμορ σου.

Τόμας : Σοβάρεψα ξαφνικά. Νιώθω πολύ..

Νόρα : *(Τον διακόπτει)* Γερασμένος;

Τόμας : Την αποφεύγω αυτή την λέξη..Θα ' λεγα..

Νόρα : Πολύ μεγάλος για αστεία;

Τόμας : Ναι.*(Παύση)* Ίσως να είναι κι έτσι.*(Παύση)*

Νόρα : Είναι λίγο αμήχανο να είμαστε εδώ στον τάφο του.

Τόμας : Είναι άβολο. Πολύ.

Νόρα : Είναι. *(Παύση)*

Τόμας : Είχα να έρθω από την κηδεία.

Νόρα : Δεν άντεχα.

Τόμας : Το είχα βάρος.

Νόρα : Καταλαβαίνω.

Τόμας : Χαίρομαι που σε βλέπω.

Νόρα : *(Αλλάζει κουβέντα)* Ήταν κλειστό το ανθοπωλείο. Ήθελα να φέρω κι εγώ λίγα λουλούδια.

Τόμας : Είχαμε καιρό να βρεθούμε έτσι..

Νόρα : Ίσως κάτι να έτυχε κι έπρεπε να κλείσουν το μαγαζί.

Τόμας : Εδώ και καιρό σκεφτόμουν να σου μιλήσω..

Νόρα : Την επόμενη φορά θα φέρω όμως..

Τόμας : Ήθελα πολύ να σε δω μόνη σου.

Νόρα : Ίσως κόψω λουλούδια από τον κήπο την άλλη φορά για..

Τόμας : *(Την διακόπτει)* Εσύ; Συγγνώμη.. ίσως δεν έπρεπε.. *(Κοιτάζονται έντονα)*

Νόρα : Ήθελα πολύ να έρθω. Κάτι μου έλεγε πως θα σε συναντούσα. *(Παύση)*

Τόμας : Θέλεις να ξανάρθεις;

Νόρα : Εσύ;

Τόμας : Σε ρώτησα πρώτος. *(Παύση)*

Νόρα : Τι σιωπή! Είναι άραγε πάντα έτσι;

Τόμας : Ανατριχιαστική ε;

Νόρα : Ναι.

Τόμας : Ευτυχώς που ο άνεμος δεν μας αφήνει σε ησυχία.

Νόρα : Φυσομανάει μέσα στο μυαλό μου.

Τόμας : Βοηθάει;

Νόρα : Σπάει κάπως την μονοτονία.

Τόμας : Κάτσε! Κάτσε λίγο! Κάτι έχεις στα μαλλιά σου.. *(Πάει προς το μέρος της και πλησιάζει το χέρι του στα μαλλιά της)*

Νόρα : Τι κάνεις Τόμας; *(Τραβιέται προς τα πίσω)*

Τόμας : Ένα φυλλαράκι.

Νόρα : Άσ' το! *(Βάζει το χέρι της στα μαλλιά και ψάχνει το φυλλαράκι που έχει στο μεταξύ σκαλώσει και το τραβάει από το κεφάλι της)*

Τόμας : Συγγνώμη.

Νόρα : Όλα μου φταίνει.. *(Παύση)*

Τόμας : Κοίτα, και για μένα δεν είναι εύκολο.

Νόρα : Δεν σε ρώτησα.

Τόμας : Τι έπαθες τώρα;

Νόρα : Με συγχωρείς. *(Μεγάλη παύση)*

Τόμας : Σε είδα τις προάλλες να περπατάς μόνη σου στην αγορά.

Νόρα : Είσαι σίγουρος;

Τόμας : Περπατούσες αφηρημένη.

Νόρα : Πως ήμουν εγώ..

Τόμας : Πέρασα από δίπλα σου.. Δεν με αντιλήφθηκες.

Νόρα : Α! Μπορεί να μιλούσα στο τηλέφωνο.

Τόμας : Δεν μιλούσες.

Νόρα : Μιλούσα. *(Γιάυση)* Δεν σε είδα. Περπατούσα και σκεφτόμουν τον Νικ.

Αυτό κάνω. Όπου κι αν πηγαίνω τον φέρνω μπροστά μου.

Τόμας : Προσπαθώ να σου πω..

Νόρα : Βλέπω το πρόσωπο του. Ντροπαλό κι ευαίσθητο. Το παρηγορώ. Τα γαλανά του μάτια με κοιτάζουν με απορία. Του εξηγώ ξανά και ξανά..

Τόμας : Σύνελθε Νόρα!

Νόρα : Πώς αντέχεις;

Τόμας : Τι θέλεις να κάνω;

Νόρα : Πως μπορείς και συνεχίζεις το μάθημα τη στιγμή που..

Τόμας : *(Την διακόπτει)* Δεν μπορώ.

Νόρα : Δεν με ενδιαφέρει τίποτα. Εδώ και δυο μήνες αδιαφορώ.

Τόμας : Εξακολούθεις να είσαι η αγαπημένη των μαθητών.

Νόρα : Αν κάνω καλά το μάθημα μου η όχι.

Τόμας : Και η πιο έμπιστη.

Νόρα : Έχω πάψει, όμως, να είμαι η δική του αγαπημένη. *(Γιάυση)*

Τόμας : Είναι άδικο. Πολύ άδικο! *(Γιάυση / Την πλησιάζει κάνοντας κίνηση προς το μέρος της)*

Νόρα : Άσε με!

Τόμας : Με συγχωρείς... ήθελα απλώς.. *(Αφήνει την φράση του μισοτελειωμένη)*

Νόρα : Έγινα, τώρα, η "αγαπημένη"..;

Τόμας : Ποτέ δεν έπαψες.

Νόρα : Για ποιον; Για τον Σύλλογο; Για τους μαθητές; Για σένα;

Τόμας : Δεν μ' εμπιστευέσαι.

Νόρα : Υπερβολές!

Τόμας : Δεν σε καταλαβαίνω.

Νόρα : Δεν πρότεινες καν να έρθω στην εκδρομή.

Τόμας : Το ξέρεις καλά πως δεν γινόταν. Δεν ήταν η σειρά σου..

Νόρα : Δεν με νοιάζει! Έπρεπε να ήμουν εκεί.

Τόμας : Δεν θα άλλαζε κάτι.

Νόρα : Τουλάχιστον θα είχα μια εκδρομή μαζί του.

Τόμας : Και;

Νόρα : Έστω, λίγο πριν το.....

Τόμας : *(Την διακόπτει)* Το ατύχημα.

Νόρα : Νομίζω ακόμα πως είναι ψέμα. Πως δεν συνέβη.

Τόμας : Δεν έφταιγε κανείς. *(Την πλησιάζει και την κοιτάζει στα μάτια)*

Νόρα : Μια μέρα αφότου γυρίσατε από την εκδρομή.

Τόμας : Δεν έφταιγε κανείς. *(Εξακολουθεί να την κοιτάζει έντονα)*

Νόρα : Ο Νικ νεκρός. Λίγο πριν χτυπήσει το κουδούνι και σχολάσει.

Ο Νικ νεκρός. *(Παύση)*

Τόμας : Λυπάμαι, Νόρα.

Νόρα : *(Μ' ένα κρυμμένο γέλιο)* Όχι, δεν λυπάσαι.

Τόμας : Τι λες;

Νόρα : Σου το είπα και πριν. Ο αέρας αυτός μου διαλύει το μυαλό.

Τόμας : Μίλα μου..

Νόρα : Έτσι... χτες μου ήρθε μια τρελή ιδέα..*(Παύση)* Θες ν' ακούσεις; *(Χωρίς να περιμένει απάντηση)* Να του κάνουμε ένα πάρτι.

Τόμας : Πάρτι;

Νόρα : Όπως τ' ακούς!

Τόμας : Μιλάς σοβαρά;

Νόρα : Εδώ! Μαζί του!

Τόμας : Δεν νομίζω..

Νόρα : Άκου με..τα' χω σκεφτεί όλα..Το αγαπημένο του ούισκι, η αγαπημένη του μουσική κι εμείς μαζί του.

Τόμας : Ανοησίες.

Νόρα : Δειλέ! *(Παύση)* Με συγχωρείς..

Τόμας : Δεν μου είναι εύκολο.

Νόρα : Σκέψου το! Παρέα μαζί του, αντί να περιφέρουμε την αϋπνία μας.

Τόμας : *(Τονίζοντας)* Την αϋπνία μας;

Νόρα : Ένα πάρτι μονάχα για κείνον... έτσι όπως θα το ' θελε.. Με τον αέρα να τα σηκώνει όλα και να ξεθάβει όλες τις αναμνήσεις *(Ένα κύμα ενθουσιασμού την συνεπαίρνει καθώς κινείται πάνω – κάτω δίπλα στο τάφο)*

Τόμας : *(Χαμογελώντας)* Μ' αρέσει όταν χαμογελάς.

Νόρα : Μπορείς να το φανταστείς;

Τόμας : Τα μάτια σου έχουν μια λάμψη.

Νόρα : Και ξέρεις τι άλλο; Θα φύτευα και μερικά λουλουδάκια στον τάφο του. Να εδώ! *(Δείχνει το σημείο στον τάφο)* Μου αρέσουν οι πανσέδες. Εσένα; Είναι ωραίοι αυτή την εποχή. *(Παύση)* Λοιπόν;

Τόμας : Χμ.. Δεν ξέρω αν βοηθάει όλο αυτό που..

Νόρα : *(Τον διακόπτει καθώς σταματάει απότομα να κινείται)* Εσένα;

Τόμας : Τι εννοείς;

Νόρα : Τι σε βοηθάει;

Τόμας : Να ξεχάσω.

Νόρα : *(Βάζει τον δείκτη στο στόμα επικαλούμενη την ησυχία)* Σςςςς....*(Με ειρωνικό τόνο)* Ενός λεπτού σιγή στη μνήμη..

Τόμας : *(Ειρωνικά)* Α! Μπα!

Νόρα : Όχι;

Τόμας : Το ευχαριστιέσαι;

Νόρα : Αυτό δεν κάνεις; Ξεχνιέσαι..*(Ειρωνικά)*

Τόμας : *(Ελαφρώς εκνευρισμένα)* Μου κολλάς διαρκώς.. Γιατί; *(Κοιτάζονται)*

Νόρα : Τι ήταν αυτό; *(Ξαφνικά ακούστηκε ένας θόρυβος σαν μέσα από τα φυλλώματα του δέντρου κάτι να κινήθηκε, και οι δύο έστρεψαν ταυτόχρονα το κεφάλι προς τα πάνω στο σημείο που είναι τα κλαδιά του δέντρου)*

Τόμας : Καμιά γάτα. Θα βγήκε από την κρυψώνα της.

Νόρα : Λες να μας ορμήσει; *(Παύση)*

Τόμας : *(Την κοιτάζει στα μάτια)* Νόρα;

Νόρα : Ναι;

Τόμας : Ξέρω πως ήταν ο αγαπημένος σου.

Νόρα : Το ' ξερες πως είχε τρέλα με τις γάτες, ε;

Τόμας : Στην εκδρομή έμοιαζε λίγο προβληματισμένος.

Νόρα : Ήταν έτοιμος να υιοθετήσει ένα αδέσποτο γατί. Δεν πρόλαβε. *(Παύση)*
Δυστυχώς. *(Παύση)*

Τόμας : Δυστυχώς για εκείνον. *(Παύση)* Δεν ξέρω, βέβαια, αν θα του ταίριαζε. Συνήθως άνθρωποι σαν τον Νικ είναι λίγο απρόβλεπτοι. Εννοώ πως είχε αρκετές ιδιαιτερότητες. Μπορεί να ήταν πολύ ευαίσθητος σε κάποια θέματα, όμως ορισμένες φορές είχε κάποια ξεσπάσματα θυμού. Μπορούσε στην κυριολεξία να μεταμορφωθεί και να ξεχάσει τις ευαισθησίες του..

Νόρα : Διαφωνώ.

Τόμας : Δεν λέω πως δεν θα τ' αγαπούσε το ζώκι αλλά...

Νόρα : *(Τον διακόπτει)* Τα ξεσπάσματα του ήταν μεμονωμένο γεγονός. *(Παύση)*.

Ήξερε για την Ρέτζι και ψηνόταν κι εκείνος.

Τόμας : Η Ρέτζι, είναι κοντά σου πόσα χρόνια; Δέκα;

Νόρα : Παραπάνω.

Τόμας : Είναι κομμάτι της ζωής σου.

Νόρα : Ήταν στα πρόθυρα να υιοθετήσει. Τον ενθάρρυνα να το κάνει. Είμαι σίγουρη πως θα τα πήγαινε πολύ καλά μαζί του.

Τόμας : Το θέμα με τον Νικ ήταν...

Νόρα : *(Τον διακόπτει)* Ένας ωραίος τύπος.

Τόμας : Ναι. *(Παύση)* Αυτό ακριβώς.

Νόρα : Τον τελευταίο καιρό η Ρέτζι τριβεται πιο πολύ πάνω μου.

Τόμας : Σε ξυπνάει νωρίς;

Νόρα : Ίσα ίσα. Με βοηθάει να κοιμάμαι. *(Παύση)*

Τόμας : Δεν κατάλαβα πως πέρασε η ώρα.

Νόρα : Βιάζεσαι;

Τόμας : Είμαστε κάμποσο εδώ ε;

Νόρα : Έκανα μια βόλτα προηγουμένως κι έριξα μια ματιά στους διπλανούς τάφους.

Τόμας : Και;

Νόρα : Αναλόγως την ηλικία τους φανταζόμουν την ιστορία τους.

Τόμας : Και πού κατέληξες;

Νόρα : Δεν ξέρω. Πουθενά μάλλον.

Τόμας : Θέλω να πω.. φανταζόσουν την ζωή που είχαν;

Νόρα : Είναι λίγο μακάβριο.

Τόμας : Εδώ που βρισκόμαστε..

Νόρα : Σωστά.

Τόμας : Και τι σκέφτεσαι;

Νόρα : Αυτή η ησυχία με πειράζει τελικά.

Τόμας : Βιάζεσαι να βγεις στον θόρυβο εκεί έξω;

Νόρα : Είναι παρήγορος κάτι τέτοιες στιγμές.

Τόμας : Είχε κόσμο νωρίτερα και φασαρία..

Νόρα : Ναι;

Τόμας : Μάλλον συγγενείς. Μπορεί να άναψαν κι εκείνοι το καντήλι αλλά να τους το έσβησε ο αέρας.

Νόρα : Μιλήσατε;

Τόμας : Περίμενα να φύγουν.

Νόρα : Δεν ανταλλάξατε κουβέντα;

Τόμας : Ήθελα να φύγουν.

Νόρα : Το απέφυγες ε;

Τόμας : Ήθελα να φύγουν.

Νόρα : Μέχρι που ήρθα κι εγώ.

Τόμας : Σκεφτόμουν..

Νόρα : *(Εντελώς απροειδοποίητα του προτείνει το χέρι της για να πάρει το μπουκέτο που κρατούσε)* Να τα βάλω σ' ένα βάζο; Νομίζω πως υπάρχει ένα δίπλα στο καντήλι.

Τόμας : *(Ξαφνιασμένος)* Ε.., σχεδόν τα είχα ξεχάσει.

Νόρα : *(Τα τοποθετεί στο βάζο και το ξαναβάζει στη θέση του)* Δεν είναι καλύτερα; Ε;
Αν και μπορεί να μην μείνουν για πολύ στη θέση τους..

Τόμας : Λίγο πριν εμφανιστείς σε σκεφτόμουν.

Νόρα : Έτσι όπως σε είδα να στέκεσαι μου πέρασε μια τρελή σκέψη.

Τόμας : Σε είδα από μακριά να πλησιάζεις.

Νόρα : Φαντάστηκα τον Νίκ στη θέση σου κι εσένα..

Τόμας : Πεθαμένος;

Νόρα : Πως θα ήταν.. αλλά αμέσως την έδιωξα.

Τόμας : Θα το προτιμούσες;

Νόρα : Δεν ξέρω γιατί το κάνω αυτό..είναι τρελό..

Τόμας : Θα πονούσες το ίδιο;

Νόρα : Ήταν ανοησία.

Τόμας : Δεν απαντάς.

Νόρα : Ξέχασε το.

Τόμας : Να ήμουν στη θέση του ε;

Νόρα : Δεν έπρεπε να το πω.

Τόμας : Ήσουν ειλικρινής. *(Παύση)*

Νόρα : *(Αλλάζει κουβέντα, μιλάει σαν υπνωτισμένη)* Τι απαίσιος θάνατος!

Τόμας : Τουλάχιστον δεν κατάλαβε.

Νόρα : Ένα ακαριαίο χτύπημα στην αυλή. Ποιος θα το φανταζόταν;

Τόμας : Τόσο αναπάντεχο.

Νόρα : Εξαιτίας μιας ηλίθιας αντιπαράθεσης.

Τόμας : Δεν αλλάζει τίποτα.

Νόρα : Στο διάλειμμα μιας κανονικής σχολικής μέρας. Ειρωνεία, ε;

Τόμας : Ξεκόλλα, Νόρα. Δεν ήταν η πρώτη φορά που πλακωνόντουσαν.. *(Γιάυση)*

Νόρα : *(Τον κοιτάζει σαν να ξαφνιάζεται)* Τι έπαθαν τα μάτια σου;

Τόμας : Κοκκίνισαν ε;

Νόρα : Ξαφνικά.

Τόμας : Είναι από την αλλεργία. Κάθε Άνοιξη με πιάνει.

Νόρα : Μπορεί κι από την αϋπνία.

Τόμας : Είναι αλλεργικό. Ξέχασα να βάλω τις σταγόνες μου. *(Σε αυτό το σημείο ακούγεται ο ήχος από ένα καμπανάκι. Αμέσως μετά εμφανίζεται ο φύλακας. Ακούμε μόνο την φωνή του μιας και δεν φαίνεται καλά γιατί τον κρύβουν οι φυλλωσιές)*

Φύλακας : Παρακαλώ πολύ συντομεύετε. Σε λίγο θα κλείσει η πύλη. *(Τόσο η Νόρα όσο και ο Τόμας δεν έδωσαν την παραμικρή σημασία στα λόγια του φύλακα. Σαν να μην τον άκουσαν, συνεχίζουν να συζητούν.)*

Τόμας : Πάνω που σταμάτησε κι ο παλιοαέρας.

Νόρα : *(Σαν να μονολογεί)* Τι γύρευε άραγε εκεί;

Τόμας : Ποιος;

Νόρα : *(Εμφατικά)* Τι γύρευε Ε Κ Ε Ι;

Τόμας : Ήταν σε διάλειμμα όπως κι όλα τα υπόλοιπα παιδιά.

Νόρα : Χαίρω πολύ!

Τόμας : Λάθος στιγμή!

Νόρα : Ξέρεις τι θέλω, ε; Να ξυπνήσω και να είναι ένα άσχημο όνειρο.

Τόμας : Δεν ονειρεύεσαι.

Νόρα : Ένα κακό όνειρο. Αυτό.

Τόμας : Δεν ωφελεί να το σιέφτεσαι.

Νόρα : Θέλω να σου δείξω κάτι..

Τόμας : Τι πράγμα;

Νόρα : *(Ψάχνει την τσάντα της για να βρει το κινητό της)* Κάτι δικό του. Να στο διαβάσω;

Τόμας : Όχι.

Νόρα : Δεν το αντέχεις ε;

Τόμας : Είμαι ειλικρινής.

Νόρα : Αλήθεια;

Τόμας : Δεν βοηθάει. Ν' ακούσω τι πράγμα ακριβώς ε;

Νόρα : Α! Μπα!

Τόμας : *(Ακούγεται με πιο έντονη φωνή)* Τι νομίζεις πως κάνεις; *(Παύση)* Ξέρεις πως κανείς δεν έφταιγε. *(Παύση)* Μια λάθος στιγμή, ένα λάθος χτύπημα. *(Παύση)* Δυστυχώς ήταν μοιραίο. *(Παύση)* Πηγαίνω στο σχολείο και προσποιούμαι πως το αντέχω. Δεν το καταφέρνω πάντα. Κάποιες φορές λυγίζω. Το μόνο που θέλω είναι να ξεχάσω..

Νόρα : *(Τον διακόπτει)* Τότε τι γυρεύεις εδώ;

Τόμας : Είναι κακό; *(Παύση)* Και τι καταλαβαίνεις τώρα, ε; Από τι νομίζεις πως είμαι φτιαγμένος; Λυπάμαι το ίδιο με σένα. Πίστευα σ' εκείνον. Συγγνώμη που νιώθω έτσι..

Νόρα : Τόμας...

Τόμας : Δεν κοιμάμαι καλά εδώ και καιρό. Όχι μόνο χτες. Είσαι τυχερή που έχεις την Ρέτζι. Σκέφτομαι ξανά και ξανά εκείνη τη μέρα. Δεν το κάνεις μόνο εσύ. Δεν υπάρχει επιστροφή.

Νόρα : Σε λίγο θα κλείσουν.

Τόμας : Δεν με πειράζει.

Νόρα : *(Με έμφαση)* Δεν σε πειράζει;

Τόμας : Έχουμε χρόνο ακόμα.

Νόρα : Δεν θα μας αφήσουν.

Τόμας : Αν θέλεις μπορείς να φύγεις.

Νόρα : Δεν θέλω.

Τόμας : Ας μείνουμε.

Νόρα : Δεν μπορώ να σε καταλάβω..

Τόμας : Θέλω να είμαι ειλικρινής. Δεν μου αρέσει ο θάνατος. Κανενός.

Νόρα : Φυσικά.

Τόμας : Δεν θέλω να ακούω για θάνατο. Θέλω να ακούω για ζωή. Το άκουσες αυτό; Θέλω να ακούω για τη φύση, για τον ήλιο που λάμπει, για τον βουνίσιο αέρα, για τη γεύση της θάλασσας, για τα δέντρα, τα λουλούδια για για για..

Νόρα : *(Έχει ανοίξει το κινητό της και του διαβάζει από μέσα)* "Είμαι ήδη νεκρός.

Είμαι ήδη ένας νεκρός που δεν έχει τον τρόπο να μιλήσει. Είναι περίεργο αλλά όσα είναι να ειπωθούν δεν θα ειπωθούν. Ποτέ. Μένουν αναπάντητα."*(Παύση)*

Τόμας : Δικό του;

Νόρα : Παράξενο, ε;

Τόμας : Σε ποιόν απευθύνεται; Σε σένα;

Νόρα : Ναι.

Τόμας : Γιατί;

Νόρα : Δεν ξέρω.

Τόμας : Δεν τον ρώτησες;

Νόρα : Φυσικά.

Τόμας : Πιστεύεις πως έχει κάποια σχέση με..

Νόρα : Δεν ξέρω. Μου φάνηκε παράξενο όταν το διάβασα..

Τόμας : Μμμμ ...σε απασχολεί ε; Έχει καιρό;

Νόρα : Λίγο.

Τόμας : Διαισθάνθηκε;

Νόρα : Ίσως. Το σκέφτηκα κι εγώ.

Τόμας : Θα μπορούσε.*(Παύση)*

Νόρα : Τι σκέφτεσαι;*(Παύση)*

Τόμας : Τ'ίποτα.

Νόρα : Μου φάνηκες κουρασμένος.

Τόμας : Λίγο.

Νόρα : Έπεσες ξαφνικά.

Τόμας : Καλά είμαι..

Νόρα : Σίγουρα;

Τόμας : Ναι, είμαι εντάξει.

Νόρα : Σε προβλημάτισε ε;(Παύση)

Τόμας : Το πιστεύεις;

Νόρα : Νομίζω.

Τόμας : Περίεργο παιδί.. υπήρχαν στιγμές στο μάθημα που είχε μία παράξενη οξυδέρκεια.

Νόρα : Αλήθεια. (Παύση) Με έβαλε κι εμένα σε σκέψεις.

Τόμας : Συζητήσατε θέλω να πω για το μήνυμα;

Νόρα : Ήταν ευαίσθητος. Πολύ.

Τόμας : Το έκρυβε καλά.

Νόρα : Του άρεσε να γράφει.

Τόμας : Δεν το ήξερα.

Νόρα : Δεν το έλεγε.

Τόμας : Σε εμπιστευόταν ε;

Νόρα : Πάρα πολύ.(Παύση/ Σε αυτό το σημείο ακούγεται ξανά ο γνωστός ήχος από το καμπανάκι. Εμφανίζεται και πάλι ο φύλακας. Αυτή την φορά τον βλέπουμε ολόκληρο. Φοράει μία τραγιάσκα στο κεφάλι και κρατάει στο χέρι ένα μικρό καμπανάκι. Με δυσκολία διακρίνονται τα χαρακτηριστικά του προσώπου του. Τους υπενθυμίζει με λίγο πιο έντονο τρόπο πως πρέπει να φύγουν από το νεκροταφείο)

Φύλακας : Σας παρακαλώ συντομεύετε. Δεν έχετε πολύ χρόνο στη διάθεσή σας. Δεν μπορείτε να μείνετε κι άλλο. Θα κλειδωθείτε μέσα.(Παύση/Χάνεται πάλι αθόρυβα πίσω από τις πράσινες φυλλωσιές έτσι όπως ήρθε. Αυτή τη φορά και οι δύο τον

κοίταξαν. Μόλις έφρουγε η Νόρα βρήκε ευκαιρία να σκουπίσει πάλι κάποια σκουπιδάκια που είχαν μαζευτεί πάνω στον τάφο)

Νόρα : *(Ενώ σκουπίζει τον τάφο)* Προχθές τη νύχτα..

Τόμας : Ναι;

Νόρα : Είδα ένα όνειρο.

Τόμας : Όνειρο;

Νόρα : Εφιάλτης. Παραμιλούσα. Τινάχτηκα έντρομη.

Τόμας : Έχω καιρό να δω όνειρο. Για την ακρίβεια σπάνια ονειρεύομαι.

Νόρα : Κι εγώ. *(Παύση)* Αυτή τη φορά ήταν πολύ ζωντανό.

Τόμας : Γιατί τινάχτηκες;

Νόρα : Δεν με ξαναπήρε ο ύπνος. Ήταν πολύ δυνατό.

Τόμας : Σε επηρέασε;

Νόρα : Είχα τυλιχτεί με το σεντόνι. Παραλίγο θα το 'σκιζα.

Τόμας : Φοβήθηκες;

Νόρα : Ναι.

Τόμας : Δεν μου έχει συμβεί. *(Παύση)* Τι ονειρεύτηκες;

Νόρα : Δεν έβγαζα νόημα. Ήταν θολό.

Τόμας : Είχε σχέση με τον Νικ;

Νόρα : Νομίζω. Δεν ήταν πολύ καθαρό..

Τόμας : Το σκέφτεσαι όλη μέρα. Είναι λογικό.

Νόρα : Δεν φταίει αυτό.

Τόμας : Τι φταίει;

Νόρα : Δεν έχω απαντήσεις. Ούτε και στον ύπνο.

Τόμας : Δεν έχεις συνηθίσει ακόμη την απώλεια. Χρειάζεται χρόνος. Σου έπεσε βαρύ. *(Παύση)* Μπορώ να κάνω κάτι;

Νόρα : Ε;

Τόμας : Μπορώ να βοηθήσω;

Νόρα : Πώς;

Τόμας : Αν θέλεις σε κάποιον να μιλήσεις μπορείς..

Νόρα : Χμμμ..

Τόμας : Δεν βοηθάει;

Νόρα : Γιατί μάλωσε με τους άλλους στην αυλή;

Τόμας : Βασανίζεσαι..

Νόρα : Θα ήθελα να ήξερα τι τον οδήγησε να πιαστεί στα χέρια μαζί τους..

Τόμας : Καλύτερα μην το σκαλίζεις..

Νόρα : Γιατί;

Τόμας : Εννοώ πως δεν έχει νόημα.

Νόρα : Γιατί;

Τόμας : Θέλεις απαντήσεις που δεν μπορείς να έχεις.

Νόρα : Για ποιο λόγο έγινε αυτή η συμπλοκή;

Τόμας : Εννοώ πως δεν ήταν κάτι το καινούργιο . Εξάλλου κι άλλη φορά είχε συμβεί..

Νόρα : *(Τον διακόπτει τονίζοντας τα λόγια της)* Δεν είχε συμβεί με τόση ένταση.

Τόμας : Τι θες να πεις; Πως κάτι διαφορετικό συνέβη εκείνη τη μέρα;

Νόρα : Ναι. Σίγουρα πάντως ήταν μία σύγκρουση που κανείς μας δεν κατάφερε να αποτρέψει έγκαιρα.*(Παύση)*

Τόμας : Δεν είναι εύκολο πάντα να εκτονώνουμε έναν σχολικό καυγά.

Νόρα : Μάλλον έχεις δίκιο, δεν είναι εύκολο. Ωστόσο, μου κάνει εντύπωση που δεν υπήρξε κάποιος συνάδελφος να τους ηρεμήσει προτού εκτροχιαστεί η κατάσταση μεταξύ τους..

Τόμας : Ήταν ένα ατύχημα..

Νόρα : Μάλιστα! Προηγήθηκε όμως ένας καβγάς.

Τόμας : Μακάρι να ' ξερα..

Νόρα : Δεν το χωράει ο νους μου.*(Παύση)*

Τόμας : Έχει λίγο ζέστη τώρα ε;

Νόρα : Δεν το κατάλαβα..

Τόμας : Έχει ανέβει η θερμοκρασία.

Νόρα : Το είχαν πει πως θα ζεστάνει σήμερα.

Τόμας : Ναι. *(Παύση)* Έπαψε και να φυσάει.

Νόρα : Δεν το πρόσεξα.

Τόμας : Το ένιωσα ξαφνικά. *(Παύση)* Είσαι καλά ντυμένη, βλέπω...

Νόρα : Ναι. Κρύωνα το πρωί.

Τόμας : Θα μας πνίξει η ζέστη.

Νόρα : Ζέστη και σιωπή, κακός συνδυασμός ε;

Τόμας : Μμμ.. *(Παύση)* Θέλεις να πηγαίνουμε;

Νόρα : Θα 'θελα να σε ρωτήσω μιας και το κουβεντιάζουμε..

Τόμας : Ποιο πράγμα;

(Εκείνη τη στιγμή εμφανίζεται ξανά ο φύλακας. Μαζί ακούγεται να τον συνοδεύει ο ήχος πάλι από το καμπανάκι. Αυτή τη φορά έχει πλησιάσει πολύ κοντά στον τάφο. Παρατηρεί με έντονο τρόπο τον διάλογο του Τόμας και της Νόρας χωρίς να τους διακόπτει. Μένει σιωπηλός.)

Τόμας : *(Βλέποντας τον φύλακα απευθύνεται στην Νόρα)* Νομίζω πως είναι ώρα να πηγαίνουμε...

Νόρα : *(Συνεχίζει να μιλάει στον Τόμας αν κι έχει αντιληφθεί την σιωπηλή παρουσία του φύλακα χωρίς ωστόσο να τον κοιτάζει)*

Σου έχω πει τι έκανα όταν ήμουν μικρή; Μου άρεσε να πηγαίνω περίπατο στο νεκροταφείο του χωριού όποτε πήγαινα στο σπίτι της γιαγιάς και του παππού. Με έπιανε από το χέρι η μαμά μου και πηγαίναμε μαζί στο νεκροταφείο ο οποίος ήταν σαν κήπος, ξέρεις, με πολλά λουλούδια και ωραίες μυρωδιές. Εμένα πάντα μου άρεσε να πηγαίνω μαζί της και να ανάβω το καντήλι του παππού ενώ η γιαγιά έμενε μόνη στο σπίτι. Θυμάμαι ακόμη πώς έφεγγαν τα αναμμένα κεριά το βράδυ. Ιδίως σε κάποιες σημαντικές γιορτές τα μικρά κεράκια φώτιζαν τη νύχτα δίνοντας την εντύπωση πως έφτιαχναν την ατμόσφαιρα ενός πάρτι. Αυτό όμως που δεν θα

ξεχάσω ποτέ ήταν εκείνη η γαλήνη. Την έβρισκα, αν και μικρό παιδί, πολύ ανακουφιστική.

(Ο φύλακας εξακολουθεί να τους κοιτάζει αμίλητος. Με μία αργή κίνηση βγάζει την τραγιάσκα από το κεφάλι και τους παρατηρεί χωρίς εκείνοι να τον κοιτάζουν εμφανώς.)

Τόμας : *(Σκεπτικός)* Δεν έχουμε χρόνο, πρέπει να φύγουμε. *(Παύση)*

Νόρα : Το συνήθιζε να φεύγει γρήγορα. Αμέσως μόλις χτυπούσε το κουδούνι..

Τόμας : Να φεύγει; *(Παύση)*

Νόρα : Να εξαφανίζεται. Κάθε φορά που σχολούσαμε έφευγε πρώτος. Ο Νικ πάντα εξαφανιζόταν πρώτος.

Τόμας : Έχεις δίκιο.

Νόρα : Γινόταν σίφουνας.

Τόμας : Εξαιτίας κάποιας ανάγκης..μάλλον..

Νόρα : Ανάγκη;

Τόμας : Ναι. Να φεύγει σα κυνηγημένος.

Νόρα : Ίσως τον περίμενε κάποιος.

Τόμας : Τον θυμάσαι πώς έτρεχε;

Νόρα : Σαν να τον βλέπω τώρα..

Τόμας : Δεν θα μάθουμε ποτέ τι είχε στο μυαλό του.

Νόρα : Θυμάμαι.. θυμάμαι ακριβώς αλλά για ποιο λόγο εξαφανιζόταν έτσι;

Τόμας : Ποιος ξέρει. *(Παύση)*

Νόρα : Νομίζεις πως τον περίμενε κάποιος;

Τόμας : Συνήθως έφευγε μόνος του.

Νόρα : Ήταν πολύ μόνος.

Τόμας : *(Χαμογελώντας)* Μοναδικός. *(Παύση)* Αν θα τον ξανασυναντούσα αυτό θα του έλεγα: Είσαι μοναδικός.

Νόρα : Γιατί όμως το έβαζε στα πόδια;

Τόμας : Χμ...

Νόρα : Ήταν παράξενο να συμβαίνει κάθε φορά..

Τόμας : Ίσως έπρεπε να γυρίσει νωρίς...

Νόρα : *(Κοιτώντας προς τον φύλακα)* Πού να πήγαινε άραγε;

Φύλακας : *(Κοιτώντας και τους δύο)* Στο σπίτι. Μαμά άρρωστη.

Τόμας : Θα είχε και φίλους εκτός σχολείου..

Νόρα : *(Προς τον φύλακα)* Δεν το γνωρίζω. Νομίζω δεν είχε πολλούς, έτσι δεν είναι;

Φύλακας : Ελάχιστους.

Τόμας : Δεν το ξέρω..

Νόρα : Γιατί να τινάζεται σαν ελατήριο μόλις άκουγε το κουδούνι ε;

Τόμας : Ήταν κλειστός. Δεν μιλούσε πολύ.

Φύλακας : Επιλογή.

Νόρα : *(Κοιτώντας τον φύλακα)* Σε κανέναν δε μιλούσε.

Τόμας : Σε μένα μιλούσε πιο γενικά. Δεν ανοιγόταν στα προσωπικά του.

Φύλακας : Ανασφάλεια πες, ντροπή.

Νόρα : Θα ήθελες να σου μιλούσε;

Τόμας : Προσπάθησα κάποιες φορές.. χωρίς επιτυχία.

Φύλακας : Είναι βολική η σιωπή.

Νόρα : *(Κοιτώντας τον φύλακα)* Έκρυβε πολλά, νομίζω.

Τόμας : Έτσι έδειχνε.

Φύλακας : Πράγματι.

Νόρα : Αυτό ήταν και το γοητευτικό πάνω του ε;

Τόμας : Ποιο πράγμα;

Νόρα : Πως ήταν αινιγματικός...

Τόμας : Ναι.

Φύλακας : Ιδιόρρυθμος.

Νόρα : Αν τον είχες εδώ μπροστά σου τι θα ήθελες να του πεις;

Τόμας : Να είχα μία δεύτερη ευκαιρία μαζί του.

Νόρα : Τι θα του έλεγες;

Τόμας : Να με συγχωρήσει. *(Παύση)* Τον είχα αδικήσει κάποιες φορές στο μάθημα.

Φύλακας : Ναι.

Νόρα : *(Με ειρωνικό τόνο)* Τον υποτιμούσες, έτσι;

Τόμας : Καθόλου. Κάποιες φορές τον αγνοούσα επίτηδες.

Φύλακας : Αλήθεια.

Νόρα : *(Κοιτώντας τον φύλακα)* Το ήξερε αυτό, πως ήταν πολύ έξυπνος.. έτσι νομίζω, ε; *(Στιγμαία παύση)* Εγώ θα τον ρωτούσα αν ήθελε να πεθάνει.

Φύλακας : Ναι. *(Παύση)*

Τόμας : Ξέρεις τι ώρα είναι;

Νόρα : Μπα, όχι.

Τόμας : Είναι ώρα..

Φύλακας : Είναι ώρα.

Νόρα : *(Δείχνει προς το μέρος του φύλακα που εξακολουθεί να βρίσκεται εκεί)* Σου θυμίζει κάτι;

Τόμας : Ε; είναι λίγο σκοτεινά..

Νόρα : Σου θυμίζει; Κοίτα λίγο προσεκτικά..

Τόμας : Δεν βλέπω καλά.. τι είναι;

Νόρα : Θέλεις να δεις καλύτερα; Πλησίασε..

Τόμας : *(Πλησιάζει προς το μέρος του)* Τι βλέπεις;

Νόρα : *(Δείχνει σταθερά προς το μέρος του φύλακα)* Τα δάχτυλα του..

Τόμας : Ναι;

Νόρα : Πως γέρνει το κεφάλι του.

Τόμας : Πέφτει η σκιά πάνω του..

Νόρα : Δεν το βλέπεις; Ίδιο βλέμμα, μαλλιά, στόμα...

Τόμας : Ίδιο ύψος.

Νόρα : Ίδιο.

Τόμας : Είναι ψηλός ε;

Νόρα : Είναι..

Τόμας : Δεν μπορεί..

Νόρα : Είναι..

Τόμας : Εδώ μπροστά μας..

Νόρα : *(Απευθύνεται στον φύλακα)* Είσαι εσύ;

Φύλακας : Ποιος;

Νόρα : Εσύ είσαι ε; *(Παύση)*

Φύλακας : Έφευγα γρήγορα από την τάξη. Μου άρεσε να εξαφανίζομαι.

Νόρα : Μόλις χτυπούσε το κουδούνι γινόσουν καπνός.

Φύλακας : Χανόμουν.

Νόρα : Μόνος;

Φύλακας : Μόνος.

Νόρα : Χωρίς έναν άνθρωπο;

Φύλακας : Υπήρχε.

Τόμας : *(Απευθύνεται στον φύλακα)* Τελικά είχες κάποιον φίλο ε;

Νόρα : Είσαι όμορφος. *(Παύση)* Πολύ όμορφος.

Τόμας : Λυπάμαι αγόρι μου.

Νόρα : *(Στον φύλακα)* Πόνεσες;

Τόμας : *(Στον φύλακα)* Σε πόνεσε ε;

Φύλακας : Ναι.

Νόρα : Ξέρεις, είναι φορές που ακούω κάποιον να με φωνάζει πίσω μου κι εγώ γυρίζω να δω αλλά δεν είναι κανείς..

Τόμας : Τι;

Νόρα : Με φωνάζεις.

Τόμας : Μας λείπεις, στα διαλείμματα στην τάξη, στο σχολείο... παντού.

Νόρα : Γιατί; Γιατί έπρεπε να φύγεις;

Τόμας : Πιαστήκατε με τους συμμαθητές σου στην αυλή τόσο ξαφνικά..

Φύλακας : Ξαφνικά.

Τόμας : Κανείς δεν περίμενε πως αυτό θα συνέβαινε εννοώ..

Φύλακας : Ναι.

Τόμας : Νόμιζα πως απλά παίζατε όπως συνέβαινε και άλλες φορές.

Φύλακας : Μία διαφωνία.

Τόμας : Μετά ξέφυγε η κατάσταση... αυτό;

Φύλακας : Πολύ.

Τόμας : Τι έφταιξε; Τι το προκάλεσε;

Φύλακας : Πάντα υπάρχει μία αφορμή. *(Παύση)*

Νόρα : Έχει, όμως, σημασία δεν έχει;

Φύλακας : Ήταν άδικο.

Νόρα : Ποιος ήταν ο λόγος; Τι σου έκαναν; Σε απείλησαν;

Τόμας : Πες μας.

Νόρα : *(Στον φύλακα)* Είχες τον τρόπο σου να μου μιλάς, θυμάσαι;

Τόμας : *(Στον φύλακα)* Δεν κατάλαβα πως κάτι σε βασάνιζε. Ίσως αν το ' ξερα θα βοηθούσα.

Νόρα : Τι ένιωσες όταν έχασες την ισορροπία σου κι έπεσες;

Τόμας : Σου άφησε σημάδι; Δείξε μας..

Νόρα : Χτύπησες πολύ;

Φύλακας : Πόνος όχι.

Τόμας : Τι έγινε; Μίλησε.

Νόρα : Δεν το συνηθίζεις να πιάνεσαι στα χέρια. Γιατί τώρα; Γιατί αυτό;*(Παύση)*

Τόμας : Μίλα!

Νόρα : *(Στον Τόμας)* Σταμάτα! Άφησε τον να μιλήσει! *(Εμφανώς ενοχλημένη)*

Φύλακας : *(Έρεμα απευθυνόμενος και στους δύο)* Ξανθός. Είπε κάτι άσχημο.

Νόρα : Για σένα;

Φύλακας : Όχι.

Νόρα : Σπάνια καβγάδιζες εσύ.

Φύλακας : Δεν γινόταν.

Νόρα : Ήσουν θυμωμένος ε;

Φύλακας : Πολύ.

Τόμας : Κι άλλες φορές είχες χάσει τον έλεγχο στο παρελθόν..

Νόρα : *(Ενοχλημένη)* Τόμας, τι λες;

Τόμας : Όταν καμιά φορά σε έσπρωχναν... Θυμάσαι; Γινόσουν θηρίο.

Φύλακας : Θηρίο.

Τόμας : Σ' έπνιγε η οργή. Οργιζόσουν τόσο πολύ.

Νόρα : Σταμάτα Τόμας! Δικό σου είναι το φταίξιμο. Δεν ήσουν εκεί όταν όφειλες.

Τόμας : *(Με απορία)* Δεν ήμουν;

Νόρα : Στη θέση σου. *(Αμέσως μετά απευθύνεται στον φύλακα)* Έτσι δεν είναι Νικ; Ποιος ήταν στο διάλειμμα για να σε προστατέψει;

Φύλακας : Ξανθός.

Τόμας : Τι είναι αυτά που λες, Νόρα;

Νόρα : *(Νευριασμένα)* Τι δουλειά είχες και έλειπες Τόμας ε;

(Σε αυτό το σημείο χαμηλώνει το φως. Τον λόγο παίρνει ο φύλακας. Φωτίζεται μόνο εκείνος. Ο Τόμας και η Νόρα στέκονται ακίνητοι με το βλέμμα τους πάνω του.)

Φύλακας : Ένας τάφος. Να εδώ, ένας τάφος. Κάτω από τα πόδια μου. Μια κρυφώνα. Μυστική. Παίρνει τα μυστικά και τα θάβει. Κάποτε έλειπαν τα μυστικά. Όσο μεγάλωνα μεγάλωναν κι αυτά μαζί μου. Δεκαοχτώ χρονών. Ένα σχολείο η ζωή μου. Ολόκληρη η ζωή με καμάρωνε. Νόμιζα. Ο ξανθός γελούσε. Εγώ καμάρωνα. Το καντήλι έσβηνε. Ο άνεμος σφύριζε. Η φωτιά τρεμόπαιζε. Ήχοι πεταμένοι. Το σούρσιμο μιας γάτας. Καλό σημάδι. Την αντίκρισα. Πώς να την πιάσω; Πώς να τη ζουλήξω; Ένα μικρό αδέσποτο γιατί τριβόταν στα πόδια μου. Χάιδεφα το σβέρκο του. Νιαούρισε. Δεν πρόλαβα να το βάλω στην κρυφώνα. Ξέφυγε. Ήρθαν κι άλλοι. Ξεφύσησαν τα λόγια τους. Λιγότεψαν τα κεριά. Σώθηκε το φυτίλι. Ο αέρας παρέσυρε τα φύλλα. Παντού. Τα λουλούδια περίσσεψαν πάνω

στους τάφους. Ιδίως τις Κυριακές. Μυρίζουν σαν Κυριακές. Μέχρι να μαραθούν. Περιεργή σιωπή εδώ μέσα. Χαρακτηριστική. *(Παύση)* Το σχολείο ένας θόρυβος. Εκκωφαντικός. Μύριζε ζωή. Ο καθημερινός ιδρώτας έσταζε στις μασχάλες. Μπερδεμένα σώματα στην σχολική αυλή. Το μάθημα περίμενε ένα διάλειμμα. Πριν το διάλειμμα γίνει μία εκδρομή. Μία σύντομη εκδρομή. Δεκαοχτώ χρονών. Πόσο προβληματισμένος. Έψαχνα τα λόγια. Μάταια. Ο ξανθός μίλησε. Μίλησε. Να μιλήσουμε εδώ. Άσχημα. *(Παύση)* Δεν μου αρέσουν τα πάρτι. Απουσίαζα. Όχι από την εκδρομή. Από τα πάρτι. Εκτός από το ουίσκι. Το πίνω. Μύριζα τον ιδρώτα μου. Πήγα εκδρομή. Έβγαλα το μαντήλι από το κεφάλι. Έσταζε. Με πλησίασε. Την πρόσεξα. Πήρε το μαντήλι. Το φόρεσε. *(Παύση)* Ξανθός ψιθύρισε. Ο Θεός τον έστειλε. Για να με ξετρυπώσει. Ίσως. Μοιραία πτώση. Πέφτω κάτω. Είμαι δυνατός. Πέφτω κάτω. Δεν ξέρω αν με άκουσε. Α! του φώναξα. Συνέχιζε. Σώπασα. Συνέχιζε ακάθεκτος. Έπεσα. Όχι από αδυναμία. Μου έδειξε το δάχτυλο. Το μεσαίο δάχτυλο. Όχι ο ξανθός. Ο άλλος. Μπροστά στα μούτρα μου. Άκουσα το αίμα να χτυπά με δύναμη στις φλέβες μου. Τα ρουθούνια άνοιξαν διάπλατα. Έσπρωξα. Έσπρωξα πολύ. Ξανθός γέλασε μέσα στο αυτί μου. Προσγειώθηκα με το γέλιο του μαζί. Απότομα. Να το 'βαζα πάλι στα πόδια; Προλάβαινα; Όχι. Όχι αυτή τη φορά. Σαν να άκουσα το κουδούνι. Γνωστός ήχος. Βιαζόμουν. Βιαζόμουν να εξαφανιστώ. Εκείνη περίμενε. Έγραφα. Διάβαζα. Ρωτούσα. Απαντούσε. Πάντα απαντούσε στις ερωτήσεις μου. Την αγάπησα. Ήμουν αφελής. *(Παύση)* Το κρανίο βρήκε το έδαφος. Απρόβλεπτα πολύ. Βρήκε το έδαφος. Στην σχολική αυλή. Πάγωσε το γέλιο. Το γέλιο του ξανθού στον αέρα. Ο ιδρώτας ξαφνικά μύρισε έντονα. Μούδιασα. Με τύφλωσε ο ήλιος ξαπλωμένος καταγής. *(Παύση)* Μια μέρα πριν. Εκδρομή. Με τράβηξε στο χώρο. Ζητούσε έναν χορό. Μαζί μου. Μύριζε η ανάσα της τσιγάρο. Ξανθός πρόσφερε τσιγάρο. Αρνήθηκα. Δεν μου αρέσουν οι καυγάδες. Μισώ τις προκλήσεις. Γίνομαι θηρίο. Άγριο. Έτσι πιστεύουν. Εκείνοι κάπνιζαν. Εγώ χόρευα. Μαζί της. Με προκάλεσε. Μελαγχόλησα. *(Παύση)* Έκαιγε ο ήλιος. Με τύφλωσε. Απλώθηκα. Λάθος σημείο.

Λάθος στιγμή. Κανείς δεν ήταν εκεί. Έλειπαν. Άκουγα τις φωνές τους από μακριά. Ανόητες φλυαρίες. Πουθενά παρηγοριά. Ποιανού θέλημα ήταν; Άτυχη στιγμή. Σωστό σημείο. Ατύχημα. Έκλεισα τα μάτια. Αντίκρισα την εικόνα. Κυπαρίσσια. Μου αρέσουν τα κυπαρίσσια. Συναντούν τον ουρανό. Συνομιλούν με τον Θεό. Είναι αθάνατα. *(Παύση)* Τυφλώθηκα από τον ήλιο. Ήταν ατύχημα. Δίχως πόνο. Πεσμένος κάτω. Καμία επιλογή. Αναπαύομαι. *(Παύση)* Καμία λέξη. Μία λάμψη μόνο στο σκοτάδι. Η τύχη μ' εγκατέλειψε. Σιωπή. Κανείς δεν φτάνει. Αγαπώ τα κυπαρίσσια. Είναι πανύψηλα. Αγγίζουν ουρανό. Ιδίως τις νύχτες. Ανάβουν τα κεριά. Φωτίζουν το σκοτάδι. Ένα αλλιώτικο πάρτι. Διαφορετικό. Μόνο σκιές. *(Παύση)* Δεν ήταν κανείς. Κανείς. Ατύχημα. Χάθηκα στη σιωπή. Κανείς δεν έφταιγε. Κανείς. Ένα βουητό τα κλάματα. Λίγη σιωπή. Γαλήνη. *(Παύση)* *(Μόλις τελειώνει ο μονόλογος του φύλακα ανάβει σιγά σιγά πάλι το φως και φωτίζεται πάλι ολόκληρη η σκηνή)*

Νόρα : *(Ακούγεται ξανά η τελευταία ατάκα της λίγο πιο emphaticά και αργά)* Τι δουλειά είχες και έλειπες Τόμας ε;

Τόμας : Έλειπα. *(Παύση)*

Νόρα : Αρκετή ώρα.

Τόμας : Ναι.

Νόρα : Δεν το συνήθιζες.

Τόμας : Ναι.

Νόρα : Πόσο;

Τόμας : Την ώρα του ατυχήματος. *(Παύση)*

Φύλακας : Ατύχημα.

Νόρα : Και;

Τόμας : Ήμουν απασχολημένος. *(Παύση)*

Νόρα : Ενώ ήσουν εφημερία...

Τόμας : Ήμουν στην τάξη.

Νόρα : Το ξέρω.

Τόμας : Ετοιμάζα κάποιες ερωτήσεις..

Νόρα : Δεν προλάβαινες;

Τόμας : Ήταν αρκετές.

Νόρα : Είχες ξενυχτήσει ε;

Τόμας : Άρρησα να επιστρέψω..

Νόρα : Α!

Τόμας : Είχα αρκετή δουλειά. *(Παύση)* Δεν το περίμενα.

Νόρα : Να συμβεί ατύχημα;

Φύλακας : Έγινε.

Τόμας : Ναι. *(Παύση)* Λυπάμαι, Νόρα..

Νόρα : Έλειπες, Τόμας.

Τόμας : *(Ξεφυσώντας)* Ναι.. για λίγο μόνο.

Νόρα : Αναρωτήθηκες ποτέ;

Τόμας : Διαρκώς.

Νόρα : Δεν ανησύχησες;

Τόμας : Δεν πήγε ο νους μου.

Νόρα : Δεν υπήρχε κανείς στην αυλή. Κανείς.

Φύλακας : Κανείς.

Τόμας : Το γνωρίζω.

Νόρα : Γιατί Τόμας; *(Παύση)* Γιατί;

Τόμας : Είχα δουλειά.

Νόρα : Απερισκεψία.

Τόμας : Το ευχαριστιέσαι;

Νόρα : Έλειψες πολλή ώρα.

Τόμας : Το παραδέχομαι.

Νόρα : Έτυχε να περάσω έξω από την τάξη. Άκουσα να μιλάς στο τηλέφωνο..

Τόμας : Δεν μίλησα πολύ. *(Παύση)* Για όνομα! Δεν έγινε επίτηδες..

Νόρα : Επίτηδες;

Τόμας : Να λείπω.

Νόρα : Μα έλειπες.

Τόμας : Δεν θα προλάβαινα..

Νόρα : *(Αγνοώντας τον)* Δεν μετάνιωσες;

Τόμας : Τι θα άλλαζε;

Νόρα : *(Εμφατικά)* Δεν μετάνιωσες.

Τόμας : Θες να το ακούσεις;

Φύλακας : Μετάνιωσες.

Νόρα : Α! Δεν έχει σημασία ε;

Τόμας : Όχι. Ήταν ατύχημα.

Φύλακας : Ατύχημα.

Νόρα : Που θα μπορούσε να μην έχει γίνει..

Τόμας : Δεν σου έχει τύχει ποτέ κάποια φασαρία;

Φύλακας : Φασαρία.

Νόρα : Σπάνια.

Τόμας : Και σε μένα.*(Παύση)* Την απέτρεψες;

Νόρα : Δεν χρειαζόταν.

Φύλακας : Κρίμα.

Τόμας : Βλέπεις..*(Μεγάλη παύση)* Υποφέρω από εκείνη τη μέρα..

Νόρα : Μετανιώνεις;

Τόμας : Ναι.*(Παύση)* Μετανιώνω.

Νόρα : Υποφέρεις ε;

Τόμας : Πολύ.

Νόρα : Κι εγώ, Τόμας.

Τόμας : Δεν είσαι στη θέση μου.*(Παύση)* Ξέρω πως το λάθος μου δεν μπορώ να το αλλάξω. Δυστυχώς.*(Παύση)* Έχω σκεφτεί πολλές φορές τι θα γινόταν αν εγώ ήμουνα εκεί που έπρεπε να ήμουν. Δεν ξέρω. Ειλικρινά δεν ξέρω. Είναι λάθος να το σκέφτομαι έτσι... Ίσως.

Φύλακας : Λάθος.

Νόρα : Θα μπορούσε να ήταν αλλιώς τα πράγματα αν ήσουν εκεί που έπρεπε.
(Παύση) Τώρα, κανείς δεν ξέρει.

Τόμας : Ναι.

Νόρα : Και δεν πρόκειται να το μάθουμε..(Παύση)

Τόμας : Θυμάσαι τότε που βγήκαμε την πρώτη φορά;

Νόρα : Για πότε λες;

Τόμας : Τότε που πήγαμε για ένα ποτό.

Νόρα : Μετά τη σχολική γιορτή.

Τόμας : Έπιασε απότομα η βροχή. Πήγαμε για ένα ποτό μέχρι να σταματήσει..

Νόρα : Αλλιώς δεν θα πηγαίναμε.

Τόμας : Τελικά μείναμε μέχρι αργά στο μπαρ..

Νόρα : Και δεν σταμάτησε ποτέ να βρέχει.

Τόμας : Η βροχή.... Αν δεν είχε βρέξει εκείνη τη μέρα..

Νόρα : (Τον διακόπτει) Θα ' χες φύγει;

Τόμας : Δεν θα είχα την ευκαιρία να σε γνωρίσω.(Συμπληρώνει) Τόσο καλά.

Νόρα : Σε χάλασε;

Τόμας : Όχι.(Παύση) Εσένα;

Νόρα : Γίναμε μούσκεμα τελικά.

Τόμας : Πηγαίναμε γυρεύοντας. Δεν έλεγε να σταματήσει.

Νόρα : (Χαμογελώντας) Κάθε φορά που βρέχει το θυμάμαι..

Τόμας : Είχες ώρα να χαμογελάσεις.

Νόρα : Ακόμα χαμογελάω.

Τόμας : Είχαμε γίνει παπιά..

Νόρα : Γνωριζόμασταν.

Τόμας : Ξανασυστηνόμασταν.

Νόρα : Ήσουν πολύ καλός μαζί μου. Μ' αγκάλιαζες για να μην βραχώ.

Τόμας : Πως αλλιώς θα γινόταν; Νομίζω σου άρεσε.

Νόρα : Μου άρεσε. *(Παύση)* Δεν έχει σημασία πια.

Τόμας : Ήθελα να περάσω το βράδυ μαζί σου.

Νόρα : Εκείνο το βράδυ. Τα υπόλοιπα έλειπες.

Τόμας : Προσπάθησα να σου εξηγήσω. Ήθελα να κοιμάμαι σπίτι.

Νόρα : Δεν το έκρυψα. Μ' ενοχλούσε.

Τόμας : Τις λίγες φορές που κοιμηθήκαμε ήταν..

Νόρα : *(Τον διακόπτει)* Δεν κράτησε πολύ αυτό όμως ε;

Τόμας : Δεν ήρθες εδώ για να με συναντήσεις..

Νόρα : Σωστά. Έτυχε να συναντηθούμε. Απλώς έτυχε.

Τόμας : Δεν έπαψα να σε σκέφτομαι.

Νόρα : *(Ελαφρώς ενοχλημένη)* Δεν είσαι εδώ για μας.*(Παύση)*

Τόμας : Πού θα ήθελες να ήσουν;

Νόρα : Πότε; Τώρα;

Φύλακας : Πού;

Τόμας : Θα ήσουν;

Νόρα : Μακριά. Στο χωριό. Στο σπίτι της γιαγιάς και του παππού.

Τόμας : Σου έλειψε;

Νόρα : Η κούνια. *(Παύση)* Είναι από τις λίγες φορές που θα ' θελα...*(Διστάζει να μιλήσει)*

Φύλακας : Πες.

Τόμας : *(Ενθαρρύνοντας την να μιλήσει)* Που θα ' θελες...;

Νόρα : Στην αυλή υπήρχε μια μανταρινιά. Έπαιζα με τις ώρες. Μου είχαν βάλει και μια κούνια στα κλαδιά της κι όλη μέρα κουνιόμουν.

Τόμας : Τώρα που είπες κούνια..

Νόρα : *(Συνεχίζει να μιλάει αγνοώντας τον)* Όταν πέθανε ο παππούς δεν ξαναέκανα κούνια. Ούτε πλησίασα ξανά την μανταρινιά αν και κάθε άνοιξη τρελαινόμουν να τρώω τα φρούτα της.

Τόμας : Γιατί;

Νόρα: Ο παππούς συνήθιζε να λέει πως ήθελε να τον θάψουν στην αυλή κάτω από την μανταρινιά. Η γιαγιά δεν συμφωνούσε. *(Παύση)* Πολλές φορές μου περνούσε από το νου πως μου είπαν ψέματα κι ο παππούς ήταν θαμμένος εκεί.

Τόμας : Από μικρή αμφέβαλλες..

Νόρα : Φανταζόμουν πως τα μανταρινιά ήταν γεμάτα σκουλήκια. Από τότε με στοίχειωσε..

Τόμας : Και τώρα;

Νόρα : Βλέπω σκουλήκια παντού. Σκουλήκια του θανάτου.

Φύλακας : Σκουλήκια.

Τόμας : Πού;

Νόρα : Δεν κοιμάμαι, στο είπα και πριν, μοιάζει ο ύπνος με το θάνατο..

Φύλακας : Θάνατος.

Τόμας : Φοβάσαι;

Νόρα : Βλέπεις το δέντρο;

Τόμας : *(Νεύει θετικά)* [...]

Νόρα : *(Σκύβει ξανά στον τάφο και μαζεύει πάλι τα πεσμένα φύλλα)* Πρώτα πέφτει το φύλλο, κάποια στιγμή ακολουθεί και το δέντρο μέχρι όλα να εξαφανιστούν.

Τόμας : Όπως κι εμείς...

Νόρα : *(Συνεχίζει)* Πάει να με πάρει ο ύπνος. Πετάγομαι..

Τόμας : Ησύχασε.

Νόρα : Είδα τις προάλλες πως ήμουν σε μία ουρά. Βρισκόμουν σε μία κηδεία κι ετοιμαζόμουν να χαιρετήσω τον νεκρό. Όταν ήρθε η σειρά μου ξύπνησα..

Τόμας : Ένα κακό όνειρο...

Φύλακας : Εφιάλτης.

Νόρα : Έβλεπα τα σκουλήκια να βγαίνουν από το χώμα και να τρώνε ό,τι έβρισκαν μπροστά τους..

Τόμας : *(Με ήρεμο τόνο)* Σταμάτα, Νόρα..

Νόρα : Βλέπεις; Δεν το αντέχεις ε;

Τόμας : *(Δυναμώνει τον τόνο του)* Ξέρω πως είναι Νόρα!

Νόρα : *(Με περιέργεια)* Ξέρεις;

Τόμας : Ναι, ξέρω.*(παύση)*

Νόρα : Πώς ξέρεις;

Τόμας : Δεν θα ξεχάσω ποτέ το ψόφιο πουλί.

Φύλακας : Ψόφιο πουλί.

Νόρα : Το ποιο;

Τόμας: *(Διστακτικά)* Συνέβη όταν ήμουν πιτσιρικάς.

Νόρα : Λοιπόν;

Τόμας : Έκανα μαλακία. Δεν έπρεπε να το αναφέρω..

Νόρα : Πες μου Τόμας... Μίλα!

Τόμας : Είχα βρει στην αυλή του σπιτιού ένα πουλί. Ματωμένο. Είχε πληγωθεί στην φτερούγα του. Φρόντισα την πληγή του. Έζησε. Του έφτιαξα μία φωλιά. Το τάιζα, το πότιζα ώσπου έγινε τελείως καλά. Το κράτησα. Μου άρεσε να κελαιηδάει. Ένα βράδυ όμως τρύπωσε ένα αδέσποτο γιατί και το ' πνιξε. Το βρήκα την άλλη μέρα ψόφιο.*(Παύση/ Απευθύνεται στον φύλακα)* Πετούσε;

Φύλακας : Πετούσε, όχι.

Νόρα : Δεν έφταιγες εσύ.

Τόμας : *(Στον φύλακα)* Αν το είχα αφήσει να φύγει δεν θα γινόταν αυτό.

Φύλακας : Έγινε.

Νόρα : Δεν το ' ξερεις.

Τόμας : *(Στον φύλακα)* Έπρεπε να το περιμένω. Σωστά;

Φύλακας : Έπρεπε. Έτσι.

Νόρα : Λυπάμαι, Τόμας. Δεν έπρεπε τίποτα. Ακούς; Τίποτα.

Τόμας : *(Στον φύλακα)* Ήθελες να πετάξεις και δεν μπορούσες. Γιατί να μην μπορείς; Που είναι τα φτερά σου; Πού είναι;

(Ο Τόμας δείχνει απορροφημένος στον εαυτό του ενώ ταυτόχρονα χαμηλώνει το φως και φωτίζεται μόνο ο φύλακας καθώς μιλάει κι αντίστοιχα ο Τόμας όταν μιλάει)

Φύλακας : Τρομαγμένο πουλί με ακούς; Έπεσες στο χώμα πληγωμένο.

Τόμας : Έφαγνες φαγητό. Στην αυλή μας. Ήθελες να πετάξεις. Έπεσες. Εκεί σε βρήκα. Στο χώμα. Σε φρόντισα. Σου έφτιαξα φωλιά. Όπως την ήθελες.

Φύλακας : Καθόμουν και σε κοιτάζα. Ήταν τεράστια η αυλή στα μάτια μου. Τεράστια. Μικρούλι πουλί εσύ άνοιγες τα φτερά.

Τόμας : Έγιανες. Όταν πεινούσες, σε τάιζα. Άπλωνα το χέρι μου κι έτρωγες. Στη χούφτα. Δεν είχες όνομα. Ερχόσουν πετώντας. Σε είχα φυλακίσει. Ήμουν μικρό παιδί.

Φύλακας : Μοναχοπαίδι. Όταν έτρωγες, κελαηδούσες. Σε άκουγα. Σ' έβλεπα να πετάς. Πάντα πετούσες. Σε περίμενα. Επέστρεφες. Μ' άκουγες, το ξέρω. Μ' άκουγες. Πετούσες. Ήσουν το θαύμα μου. Το δικό μου μικρό θαύμα.

Τόμας : Κοιμόμουν ήσυχα. Το σκοτάδι ήταν ήρεμο. Αφέθηκα. Ξύπνησα από τη φωνή της.

Φύλακας : Είχε ξημερώσει. Δεν ήσουν γέρικο πουλί. Σε βρήκε η μαμά πεσμένο. Όχι στην αυλή. Στο κρύο τσιμέντο του μπαλκονιού. Πνιγμένο. Γύρισα στο κρεβάτι. Σκεφτόμουν το γατί. Έμεινα ξύπνιος. Το γατί έπνιξε το θαύμα. Το μικρό μου θαύμα. Άκουσα τη μαμά να το λέει... Έπιασα το πουλί μου. Το έσφιξα δυνατά. Άκουσα την κραυγή μου. Ψιθυριστά. Λέρωσα το σεντόνι. *(Παύση)* "Ψόφιο", ρώτησα. "Ναι, ψόφιο", άκουσα τη φωνή της. Έφυγα τρέχοντας. Στο δωμάτιο. Δεν ξαναβγήκα στην αυλή. Κράτησα την υπόσχεση μου. *(Παύση)*
(Σε αυτό το σημείο ανάβει πάλι το φως και φωτίζεται ολόκληρη η σκηνή)

Τόμας : Καλά δεν τα πηγαίναμε εμείς οι δύο;

Νόρα : Στο ίδιο σημείο θα καταλήγαμε.

Τόμας : Είσαι τόσο σίγουρη;

Νόρα : Καλύτερα έτσι..

Τόμας : Κάνοντας την καρδιά σου πέτρα;

Νόρα : Έπρεπε να μπει ένα τέλος στην ιστορία μας.

Τόμας : Έπρεπε;

Νόρα : Μην αρχίζεις πάλι.

Τόμας : Μάλιστα. *(Παύση)* Κι όμως υπήρξα ευτυχισμένος μαζί σου. *(Η Νόρα κοιτάζει προς τον φύλακα, ο οποίος όλη αυτή την ώρα παρακολουθεί τη σκηνή τους)*

Νόρα : Γνώρισα κάποιον πριν από λίγο καιρό.

Τόμας : Και;

Νόρα : Δυστυχώς για μένα.

Τόμας : Γιατί;

Νόρα : *(Κοιτάζει με νόημα τον φύλακα)* Ένιωθε ήδη νεκρός.

Τόμας : Δεν καταλαβαίνω.

Νόρα : *(Εξακολουθεί να κοιτάζει τον φύλακα)* Δεν μπορούσε να μιλήσει. Ένιωθε νεκρός.

Φύλακας : Νεκρός. Ήδη νεκρός.

Τόμας : Για ποιον μιλάς;

Νόρα : Υπάρχουν πολλά που μένουν αναπάντητα.

Φύλακας : Δεν θα ειπωθούν ποτέ.

Τόμας : Μιλάς με γρίφους.

Νόρα : Δυστυχώς μένουν αναπάντητα.

Φύλακας : Αναπάντητα.

Τόμας : *(Ενοχλημένα)* Τέλος πάντων. Δεν σε καταλαβαίνω.

Νόρα : Συγνώμη.

Τόμας : Για ποιο πράγμα;

Νόρα : Είναι πολλά.

Τόμας : Σε ακούω.

Νόρα : *(Κοιτώντας προς τον φύλακα)* Θες να με ακούσεις;

Φύλακας : Ακούω.

Νόρα : Με ακούς;

Φύλακας : Ακούω.

Νόρα : Ξέρω τι συνέβη.

Τόμας : Λυπάμαι. Δεν έπρεπε να' χε συμβεί.

Νόρα : Με ακούς; *(Παύση)*

Τόμας : *(Με μαλακό τόνο, κοιτώντας την Νόρα)* Μίλα..

Νόρα : *(Χαμηλώνοντας την φωνή, απευθύνεται στον φύλακα)* Σε σένα μιλάω..

Φύλακας : Ακούω.

Τόμας : *(Κοιτώντας προς τον φύλακα, απευθύνεται σ' εκείνον)* Έπρεπε να ήμουν εκεί για σένα.

Νόρα : Δεν μπορώ να κοιμηθώ. Στριφογυρίζω. Παραμιλάω στον ύπνο μου όταν αποκοιμιέμαι.

Τόμας : Θέλω να με ακούσεις.

Φύλακας : Στριφογυρίζω. Διαρκώς. Και στον ξύπνιο.

Τόμας : Συγχώρα με.

Νόρα : Μου μιλούσαν. Με ρωτούσαν. Δεν τους άκουγα. Δεν απαντούσα. Η σκέψη μου ήταν σε σένα.

Τόμας : Δεν σε είδα στο διάλειμμα. Ήθελα να σου μιλήσω.

Φύλακας : Διάλειμμα. Αγαπώ το διάλειμμα. Χωράει τα πάντα το διάλειμμα.

Νόρα : Άκουγες. Αυτό έκανες. Άκουγες με προσοχή. Λέξη δεν άφηνες να πέσει κάτω.

Τόμας : Είχα σκοπό να σου προτείνω ένα βιβλίο. Θα σου άρεσε. Είμαι σίγουρος.

Φύλακας : Ρουφούσα τις λέξεις μία- μία. Δεν χόρταινα.

Νόρα : Σε μάθαινα σιγά-σιγά. Ήθελα συνεχώς να κοιτάς. Να με προσέχεις.

Τόμας : Παρασύρθηκα από τις ερωτήσεις. Ήξερα πως θα τις έβρισκες ενδιαφέρουσες. Φανταζόμουν τις απαντήσεις σου.

Φύλακας : Σωστές απαντήσεις. Συνέχιζα. Λάθος απαντήσεις. Εκνευριζόμουν. Ξεκινούσα από την αρχή.

Νόρα : Με άγγιζες. Κατά λάθος. Οι συμμαθητές σου έπαιζαν μπουγέλο στην αυλή. Είναι φρικτό μου είπες να είσαι δεκαοχτώ. Είχες δίκιο. Δεν έπαιζες.

Τόμας : Κρατούσες συνήθως ένα βιβλίο στο χέρι. Εκείνη τη μέρα δεν θυμάμαι να κρατούσες. Δεν θυμάμαι αν σε είχα δει ποτέ χωρίς να κρατάς ένα βιβλίο.

Φύλακας : Φρικτό. Πολύ φρικτό. Τους κοιτούσα από μακριά. Δεν είχα όρεξη για διάβασμα.

Νόρα : Το μετάνιωσες. Έτσι δεν είναι; Μου το εξομολογήθηκες. Σε άφησα να με αγγίζεις. Το ήθελες τελικά.

Τόμας : Είχες ένα μοναδικό τρόπο να με κολλάς στον τοίχο με τις ερωτήσεις σου, σε σημείο που κάποιες φορές με ενοχλούσε. Δεν ήξερα τι να απαντήσω.

Φύλακας : Λάθος. Μεγάλο λάθος. Δεν το μετάνιωσα. Παιδεύομουν. Ήξερα την απάντηση. Από την αρχή την ήξερα.

Νόρα : Περιπατούσαμε καμιά φορά στην αυλή. Αυτές οι βόλτες πόσο με ξεκούραζαν. Ήταν υπόσχεση ένας περίπατος και να σου λύνω απορίες. Χαμογελούσες.

Τόμας : Βούλιαζες στη μελαγχολία σου. Το έβλεπα πια καθαρά. Καταλάβαινες κάθε μέρα όλο και πιο πολύ πόσο λάθος ήταν όλο αυτό.

Φύλακας : Βιαζόμουν. Βιαζόμουν πολύ. Να μεγαλώσω. Να γίνω αυτό που ήθελα. Ήταν αναπόφευκτο.

Νόρα : Περινούσες τον δρόμο απέναντι μαζί μου. Μου κρατούσες το χέρι. Βγαίναμε μαζί στο δρόμο. Γελούσαμε πολύ.

Τόμας : Μισούσες την επανάληψη. Δεν την ήθελες καθόλου στη ζωή σου. Αηδίαζες για τη ζωή που δεν ζούσες.

Φύλακας : Σιχαινόμουν την επανάληψη. Έκανα κύκλους. Ένιωθα ήδη νεκρός.

Νόρα : Κρυώνεις; Πες μου.. Κάνει κρύο εκεί που είσαι;

Τόμας : Τι ακριβώς φοβάσαι; Σε είχα ρωτήσει.

Φύλακας : Έμειναν αναπάντητα. Δεν πρόλαβα. Πήρα τους φόβους, μαζί μου. Στον τάφο.

Νόρα : Σε ρώτησα. Τι εννοείς είσαι ήδη νεκρός; Μου έγραψες πώς το ' ξερες. Πώς; (Παύση). Στέλνω μήνυμα στο κινητό σου. Ξανά. Είναι ανόητο. Περιμένω να

μου απαντήσεις. Τι εννοείς; Δεν μπορεί κάποια στιγμή θα μου απαντήσεις. Ξανακοίταξα τα μηνύματα που μου έστειλνες. Η τελευταία μου ερώτηση. Περιμένω.

Τόμας : Δεν χρειάζεται βιασύνη αλλά εσύ έτρεχες να δώσεις απαντήσεις. Ευχήθηκα να μην το μετανιώσεις.

Φύλακας : Γνώριζα. Από μίαν αρχή. Εσύ με περίμενες χαμογελαστή. *(Παύση)* Κι εσύ την σκεφτόσουν.

Νόρα : Σου έκαναν καψόνι στην αυλή ε; Πόσες φορές; Σου κόλλησαν εξαιτίας μου. Λίγο ακόμη και θα μάθαινε όλο το σχολείο για μας. Αντιστάθηκαν. Και μετά σιωπή. Ποιος έφταιξε για όλο αυτό; Εμείς; Εκείνοι; Ποιος; Δεν άντεξες.

Τόμας : Άκουσα φωνές. Ήταν παράξενο. Δεν ήταν ακριβώς φωνές, ήταν κραυγές. Έχω ακόμη στα αυτιά μου την κραυγή σου.

Φύλακας : Ξανθός. Είπε κάτι άσχημο. Φώναξε το όνομά σου. Προσβλητικά. Δεν το περίμενα. Μόνο εγώ το άκουσα. Κανείς άλλος.

Νόρα : Σωριάστηκες. Δεν έπρεπε. Σε έσπρωξε γελώντας. Έχασες την ισορροπία σου. Το όνομά μου σε σκότωσε. *(Παύση)* Λυπάμαι.

Τόμας : Το ήξερα. Σας είχα δει στο δρόμο. Τυχαία. Κρατημένους από το χέρι. Κανείς σας δεν με είδε. Κρύφτηκα πίσω από ένα αμάξι. Κράτησα την αναπνοή μου.

Φύλακας : Δεν σε υπερασπίστηκα. Δεν πρόλαβα. Έμεινα ακίνητος. Τελείως ακίνητος. Ήμουν ήδη νεκρός.

Νόρα : Παρέμεινα ακίνητη. Πάγωσα. Η ίδια σιωπή. *(Παύση)*

Φύλακας : Σιωπή. Και τότε και τώρα.

Νόρα : Με τρελαίνει αυτή η γαμημένη σιωπή. Μίλα! *(Η Νόρα είναι τελείως ακίνητη, σαν να παγώνει ενώ το φως χαμηλώνει και φωτίζεται μόνο ο φύλακας κι όποτε μιλάει η Νόρα φωτίζεται εκείνη)*

Φύλακας : Θυμάσαι; Κρύφτηκα πίσω από τις φυλλωσιές. Έβλεπα το κρύο μάρμαρο να λιώνει κάτω από τον ήλιο.

Νόρα : Πέθανε κι ο παππούς. Το ' σκασε κι η αρρώστια του. Σιωπή. Απλώθηκε στους τάφους. Η μαμά με κρατούσε από το χέρι. Της ξέφυγα. Στο χώμα ζωγράφιζα σχέδια. Δίπλα από τους τάφους. Γιατί λευκό μάρμαρο; Απορούσα. Φώναξα από μακριά. Δεν με άκουσε. Έμεινα εκεί. Κρυμμένη.

Φύλακας: Πεθύμησα μία σοκολάτα. Εκείνη άρχισε να με ψάχνει. Αντίκρισα ένα έντομο. Λειωμένο κάτω από τη σόλα του παπουτσιού μου. Αηδίασα. Ένα πτώμα εντόμου μέσα στο νεκροταφείο. Τιμωρήθηκα.

Νόρα : Σε λίγες μέρες θα είχα τα γενέθλιά μου. Η μαμά θα ετοίμαζε τούρτα. Θα μαζεuvόντουσαν όλοι. Γεύτηκα ξανά την σοκολάτα στο στόμα μου.

Φύλακας : Φώναξα ξανά. Πιο δυνατά. "Εδώ είμαι μαμά". Κοίταξα το ψόφιο έντομο. Ήταν περικυκλωμένο από σκουλήκια. Το τρώγανε. Δεν με άκουσε. Πάλι. Μονάχα εκείνη η δειλή σιωπή ακούστηκε στ' αυτιά μου. Έτρεξα κατά πάνω της.

Νόρα : Έπεφτε σιγά σιγά ο ήλιος.

Φύλακας : "Μαμά κοίτα τα κεριά" της έδειξα τους τάφους. "Σαν να αρχίζει το πάρτι σε λίγο". Δεν μου απάντησε. Άκουσα την ανάσα της. Σκέφτηκα "πόσα κεράκια θα σβήσω". Φαντάστηκα την τούρτα μου στολισμένη κι εγώ να φυσάω. Σιωπή. Φώναξα δυνατά. Πόσα κεράκια σβήνω"; Σιωπή. Δεν πήρα απάντηση. Ποτέ. Μονάχα ένα σφίξιμο. Στο μπράτσο. Για καιρό ένιωθα τα δάχτυλα εκεί.
(Παύση)

(Το φως ανάβει πάλι σιγά σιγά και φωτίζεται ολόκληρη η σκηνή)

Τόμας : Κλαίς;

Νόρα : Δεν το κατάλαβα.

Τόμας : Κι όμως..(Τρυφερά με την παλάμη του σκουπίζει απαλά τα δάκρυα που κυλάνε στο μάγουλο της)

Νόρα : Το 'χα ξεχάσει.

Τόμας : Ποιο;

Νόρα : Το άγγιγμά σου. (Παύση)

Τόμας : Δεν είχα ξαναδεί δάκρυα σου να κυλούν.

Νόρα : Ακόμη και όταν γελούσαμε;

Τόμας : Ποτέ.

Νόρα : Περίεργο. *(Παύση/Συνεχίζει σαν να έχει μία αναλαμπή)* Ξέρεις κάτι; Δεν θέλω να συνηθίσω την απουσία του.

Τόμας : Νομίζεις πως θα τον ξεχάσεις;

Νόρα : Σαν να μην υπήρξε ποτέ.

Τομας : Κλείσε τα μάτια σου..

Νόρα : Τι;

Τόμας : *(Της κλείνει απαλά τα μάτια)* Σςςς.... Τι ακούς;

Νόρα : *(Ακούγεται ένας θόρυβος από τις φυλλωσιές)* Διάφορα...κι έναν θόρυβο μόλις τώρα!

Τόμας : *(Έχει κλείσει κι αυτός τα μάτια)* Τον ακούς..σωστά; *(Παύση)* Δεν βλέπεις, αλλά υπάρχει..*(Παύση)* Έτσι;

Νόρα : *(Ανοίγει τα μάτια)* Τι ήταν; *(Ακούγεται ξανά ο θόρυβος πάλι μέσα από τις φυλλωσιές)*

Τόμας : *(Ανοίγει τα μάτια)* Η γνωστή γάτα, μάλλον.

Νόρα : *(Κοιτάζει προς τα πάνω και δείχνει ψηλά με το χέρι της)* Ένα σκιουράκι!

Τόμας : *(Στρέφει το κεφάλι)* Πού;

Νόρα : Έγινε καπνός.

Τόμας : Χμ..Δεν πρόλαβα..*(Παύση)*

Φύλακας : Το ρίχνει στον χορό. Συχνά. Άλλες φορές χτυπάει την ουρά του βγάζοντας κοφτές στριγκλιές. Του αρέσει να τρομάζει. Κυρίως ό,τι πετάει. Μα όταν βαριέται να παίζει μαζί μου, εξαφανίζεται. *(Παύση)* Είναι ώρα, όμως, να κλειδώσω την πύλη.

Νόρα : Έρθε η ώρα, ε;

Φύλακας : Είναι ώρα.

Τόμας : *(Κοιτώντας γύρω του)* Ψυχή δεν υπάρχει.

Φύλακας : *(Γελώντας)* Ψυχή;

Νόρα : Κόπασε για τα καλά κι ο άνεμος.

Φύλακας : Καμιά φορά ο αέρας βοηθάει.

Νόρα : Πώς;

Φύλακας : Φυσάει και με την πνοή του ανάβει τα κεριά στους τάφους. *(Παύση)*

Πρέπει να φύγετε. Είναι ώρα..

(Σ' αυτό το σημείο ακούγεται ο ήχος από το καμπανάκι /Ο Τόμας κι η Νόρα τον κοιτάζουν καθώς ακούνε τα τελευταία του λόγια κι αμέσως μετά ο φύλακας εξαφανίζεται πίσω από τις φυλλωσιές)

Τόμας : Θα γυρίσεις σπίτι;

Νόρα : Τι;

Τόμας : Λέω.. θα γυρίσεις σπίτι; Είσαι κουρασμένη;

Νόρα : Σπίτι;

Τόμας : Ναι. Δεν θα πας σπίτι σου;

Νόρα : Θα πάω.

Τόμας : Θέλεις να πας;

Νόρα : Τι λες;

Τόμας : Αναρωτιέμαι αν είσαι σε θέση να γυρίσεις. Σκέφτομαι πως ίσως θέλεις παρέα. *(Παύση)*

Νόρα : Νομίζεις πως θέλω να 'ρθεις στο σπίτι μαζί μου;

Τόμας : Μου φαίνεσαι κουρασμένη.

Νόρα : Είμαι λίγο κουρασμένη.

Τόμας : Θέλεις;

Νόρα : Παρέα;

Τόμας : Ναι.

Νόρα : Θα είμαι μία χαρά...

Τόμας : Θέλεις να μείνεις μόνη σου;

Νόρα : Τι;

Τόμας : Δεν ξέρω *(Παύση)* Έτσι νομίζω..

Νόρα : Θα μου περάσει. Θέλω χρόνο.

Τόμας : Άρα δεν θέλεις παρέα..

Νόρα : Καλύτερα όχι.(Παύση) Όταν σε πρωτοείδα σήμερα ξαφνιάστηκες.

Τόμας : (Σκεπτικός) Τι;

Νόρα : Αναγνώρισες το άρωμα μου.

Τόμας : Το θυμάσαι;

Νόρα : Στεκόμουν πίσω σου. Σκέφτηκα "για κοίτα είναι κι εκείνος εδώ μαζί μου".

Στον τάφο του. Εγώ κι εσύ μαζί.

Τόμας : Σωστά.

Νόρα : Όχι ακριβώς. Δύο ξένοι στο ίδιο μέρος.(Παύση)

Τόμας : Ξέρεις.. όταν ήμουν μικρός μου άρεσε να φτιάχνω σαΐτες και να σημαδεύω τους άγνωστους περαστικούς. Τους ξένους.

Νόρα : Α! χα!

Τόμας : (Χαμογελώντας) Τις εκσφενδόνιζα πάνω τους και αυτοί θυμώναν. Με μάλωναν.

Νόρα : Αυτό κάνεις; Με σημαδεύεις;

Τόμας : Προσπαθώ.

Νόρα : Να σε μαλώσω λοιπόν;

Τόμας : Να γνωριστούμε.

Νόρα : Πού; Εδώ;

Τόμας : Χμ.. είμαστε σ' ένα ιδιαίτερο μέρος.

Νόρα : Αναμφίβολα.

Τόμας : Και δεν είναι μέρος για..

Νόρα : (Τον διακόπτει) Κατηγόριες; (Παύση) Δεν ήμουν ειλικρινής.

Τόμας : Τι πράγμα;

Νόρα : Ειλικρινής μαζί σου.

Τόμας : Ναι;

Νόρα : Πως θέλω να μείνω μόνη.(Παύση) Τι με κοιτάς;

Τόμας : Ξαφνιάζομαι.

Νόρα: Που σου το λέω;(Παύση)

Τόμας : Ναι.(Παύση) Πάμε τότε; *(Μόλις το λέει αρχίζει να προχωράει μαζί της προς την έξοδο)*

Νόρα: Πάμε..

Τόμας : *(Αναφωνεί με έκπληξη βαδίζοντας)* Κοίταξε τα!

Νόρα : Ποια;

Τόμας : *(Ξαφνικά, σταματάει και της δείχνει με το δάχτυλο κάπου στο βάθος κοιτώντας προς την πλατεία)* Εκεί ψηλά! Βλέπεις;

Νόρα : *(Προσπαθώντας να δει εκεί που της δείχνει)* Που είναι;

Τόμας: Να, εδώ! Πετούν συγχρονισμένα!(Παύση) Αγαπώ τα πουλιά!

Νόρα : *(Χαμογελώντας)* Κι εγώ..

Τόμας : Να τα ψάχνω στον ουρανό.

(Καθώς αποχωρούν από τον τόπο του νεκροταφείου, ένα ελαφρύ θρόισμα ακούγεται, σημάδι πως πιάνει ένα αεράκι. Απαλά αρχίζει να φωτίζεται το σκηνικό με μικρά κεράκια-φαναράκια ολόγυρα σα ν' ανάβουν σιγά σιγά τα καντήλια)

ΤΕΛΟΣ